

Назив дела: „Снежна краљица“

Аутор: Ханс Кристијан Андерсен

Назив рада: „Снежна краљица“

Писац се родио 2. априла 1805. године, у граду Оденсе у Данској. Писао је бајке. Неке од најпознатијих бајки су „Царево ново одело“, „Мала сирена“, „Славуј“, „Ружно паче“, „Палчица“ и многе друге. Његове приче су инспирисале балете, позоришне комаде као и акционе филмове. Његове приче суразумљиве, буде машту и лако могу занети дете, јер је он сам умео да машта и увиђа разна чудеса.

„Читав је свет, пун чудеса, али ми смо на њих тако навикли да их називамо свакодневним стварима.“ – изјавио је Андерсен.

Квалитет његових бајки је у томе што је уклопио поезију у причу. Уносио је нове мотиве, писао је лаким, пре свега, богатим језиком. У његовим бајкама налазило се пуно хумора, испод којег се могло наћи духовити, озбиљни, па чак и они тужни мотиви. Андерсенове бајке су засноване на машти и његовом животном искуству. Сам пише да је „Већина онога што сам написао одраз мене самог. Сваки лик је из мога живота. Знам их и знао сам их све“.

Постојао је неки дух, сâм ђаво. Једног дана, по свом свакидашњем расположењу, направио је огледало. Било је довољно да се то огледало састоји из мржње и самог стакла. Волео је да прави дармар увек и свима, те је послао своје ученике са огледалом у ваздух. Летели су, све више и више док сеније чуо прасак. Огледало је пукло у парампарчад. Ако би се неке и најмањи комад тог парчета стакла нашло неке у око, одмах би му се зарило у срце, и тај човек би био као и цело огледало. У једном граду, у поткровљима две суседне куће којима су се кровови готово додиривали, живеле су две породице. Деца која су живела у различитим поткровљима су се нарочито дружила. Ружичасте руже би цветале у дрвеним сандуцима, неговане посебном љубави девојчице Герде, и дечака Каја. Ноћу, пре спавања Гердина бака би им читала из књиге бајки. Баш тада, падао је снег. Свака пахуља имала је своју чар и била сасвим посебна. Бака је читала о Снежној краљици, она је тамо где је рој најгушћи. Кај је понекад, био тврдоглав дечак али великог срца. Герда је била раздрагана и јако радознала девојчица и тада упитала да ли може да дође до њих. Није желео да показује страх, зато је и рекао да јој неће дозволити да је пипне. Пред спавање, погледао је кроз прозор и видео превелику пахуљицу, као грудву која је летела унаоколо. Није веровао да се та грудва претворила у жену обучену у најтањи бели вео, саткан од милион пахуљица. Била је бела, чак у лицу и рукама. Преплашени Кај за тренутак се нашао у свом кревету. Стигло је бујно лето. Било је то дан као и сваки други проведем са Гердом и Кајем који су проучавали сликовнице о

животињама. Затим се испоставило да то и није било баш као и сваки други дан. Кај је одједном устао и почео да виче како га је нешто уболо у очи и срце. Да, био је то један од оних милион малих парчића огледала. Од тада Кај се понашао као највећи комад леда, безосећајан, хладан, у лицу и рукама је био бео а тако се и понашао, највише према Герди. Викао је на њу тога дана газио по ружама. Није то било само тад, он је увек био такав, ругао се ономе што девојчица ради. То ју је много повређивало, ипак то јој је био једини пријатељ. Деца су расла а самим тим и игре којима су се играли. Гледали су пахуље и Кај одједном оде да се санка. Санкали су се, када је игра била најзанимљивија појавила се бела кочија, одушевљен лепотом и брзином тих саоница није одолео да не привеже његове саонице за те велике. Није знао да је на тим саоницама седела жена, умотона у бело крзно, била баш она од пре неколико дана коју је видео у својој малој башти. Када је пробао да одвеже санке, ништа није помагало. Било му је хладно и дувао је јак снежни ветар. Једва се држао за санке. Саонице су стале и Снежна краљица му је рекла да су превалили велики пут и да ако му је хладно дође код ње и увуче се у снежну, белу бунду. Он јој је пришао и било му је топлије, Пољубила га је, пољубац је био хладнији од леда. Хладноћа пољупца је допирала све до Кајевог срца, које је онако допола било залеђено. Заборавио је на своју другарицу Герду. Летели су по пуном месецу и изнад црних облака. У граду, нико није знао шта се десило са Кајем. Герда је сваког дана дрхтала и туговала за својим изгубљеним другом, који је био радознао а није знао последице. Најзад је стигло пролеће и усамљена Герда обула је своје црвене ципелице које Кај још није видео. Отишла је ка реци. Герда се није јавила баки, само ју је пољубила, док је спавала. Бацила је своје најдраже и нове ципелице у реку у нади да ће јој вратити Каја или бар рећи где је. Није добила одговор. Герда је видела дрвени чамац и упала у њега. Уплакану Герду струја је одвела до једног уређеног дворишта. То двориште имало је дрвене војнике, дрво трешње, лепу брвнару и мали поток који је пролазио кроз башту. Све је било као у рају. У тој брвнари, живела је старица, не толико умиљата и нежна како се представљала Герди. Старица јој је спремала колаче, пите и давала да једе сочне трешње колико год је желела. Уз старичине чини полако је почела да заборавља на Каја. Герда је скакала од радости, јер ниједна књига са сликама коју је читала није се могла поредити са лепотом ове баште. Разочарала се када је чула да нема ружа, било је обично цвеће, једном приликом упитала их је да ли знају где је Кај, али све је било узалудно. Већ је јесен а она још није нашла Каја. Распитивала се код једног гаврана који је био јако љубазан и имао добру намеру да јој помогне. Гавран јој је рекао да ју је вероватно заборавио зато што живи са принцем. Затражила је да ју је поведе у двор на шта је он пристао без изговора. Била је ноћ и ходници двора су били мрачни и уски, али добри за сакривање од стражара. Најзад, дошли су у спаваћу собу, али није било Каја. Она бризну у плач и пробуди малу принцезу и принца. Тада им је испричала своју причу. Сажалили су се на њу и наместили су јој кревет да легне и одмори. Сутрадан ју је љубазан пар испрати на пут и дали су јој кочију, најлепшу одећу и чизмице. Њена кочија је кренула. У шу мису је напали разбојници. Убрзо се кочија зауставила. У соби, главне и мале разбојнице, живели су голубови који су јој шапутали где је Кај. Побегло би да може. Преспавала је ту ноћ и рано ујутру кренула. Разбојница ју је испратила на капији и дала јој је јелена и рукавице. Кочију је задржала за себе. Кренула је и наишла на кућу која је имала јако ниска врата. Жена која је била стара, на кожи је написала поруку на бакалару и пустила их да преспавају код ње. После спавања упутили су се и ка оближњој кући која није имала врата, већ су ушли кроз димњак. Унутра је било јако вруће. Жена која је живела у тој кући упутила ју је код Снежне

краљице, јелен ју је испратио до улазних врата двора. У двору је био Кај који је склапао пазле и требао је да склопи једну реч од малих комада леда како би га Снежна краљица пустила на слободу. Зидови дворца беху од снежних сметова а прозори од врата љутих ветрова. Снежна краљица је умала са престола и отишла да обели вулкани. У тој секунди ушла је Герда и тада завршила слагалицу, Кај се тргнуо и изненађено ју је питао где је била до сад и где је он био. Реч коју су сложили је била вечност. Тада им Снежна краљица није могла ништа. Ухватили су се за смрзнуте бледи руке и вратили ружичастим ружама. Улазећи код врата, запазили су да су одрасли. Руже над олуком су цветале. Кај и Герда су сели на своје клупице и ухватили се за руке. Око њих беше топло, благословено лето.

Постојао је дух, сам ђаво. Волео је да прави дармар, свима. Уживао је у томе и једном приликом је направио велико огледало, сачињено од стакла и мржње. Једном приликом огледало се сломило, у парампарчад и разбацало се по целом свету. Ситна честица тог стакла била је хладна, саткана од љубоморе, похлепности и зла. После неколико месеци када је дошла зима. Девојчица Герда и дечак Кај би често седели у њиховим поткровљима гледајући сликовнице. Тога дана Кај је пре спавања гледао пахуљице. Свака је била бела а посебна. Из пахуљице, створила се жена, бела, у лицу и рукама, само је била црвена на уснама. Кај се уплашио и легао у кревет. Сутрадан иста та честица упала је Кају у око, а онда се затим и зарила у срце. Био је хладан и дрзак према својој другарици Герди. Одједном, почео је да виче на њу и гази ружичасте руже које су гајили велики низ година. Кај је наредног дана отишао да се санка у град. Видео је толико велике беле санке које су биле од милијарди ситних пахуљица. Није одолео па је морао да веже своје саонице за те прелепе беле. Беле саонице су кренуле, а Кај се смрзавао и није могао да их одвеже. Од плавоког дечака није било ни трага ни гласа. Најзад, стигло је пролеће а са њим је и грануло Сунце. Герда је отишла ка реци ибацила своје нове црвене ципелице у воду у замену да јој река врати Каја. Уплакана, није добила Каја назад, јер он није био у реци. Ускочила је у дрвени чамчић и струја ју је одвела код једне старице која је имала предивно двориште. Живела је сама у малој али и лепој колуби. Цвркутали би врапци. Герда је код ње живела све до кишне јесени. Заборавила је на Каја, тек када је видела да у башти нема ружичастих ружа сетила се на њега. Пошла је у шуму. Тамо је срела врану која јој је рекла где је Кај. Шуњали су се кроз ходнике двора, и ушли у спаваћу собу где није било Каја. У дневној соби спавали су принцеза и принц. Сутрадан су јој дали кочију и најфинију одећу. На путу у шуми напали су је разбојници. Главна разбојница јој је дала ирваса. Запутила се ка Кају. На путу је посетила две куће. Једна је морала уместо врата да се уђе кроз димњак. А друга је имала ниска врата, па су се једва угурали. У њима су жене живе и упутиле је ка Снежној краљици. Снежна краљица је Кају задала задатак да састави реч од малих комада леда. Ако састави постаће потпуно независан и моћиће да се врати својој кући. У том тренутку када је Снежна краљица отишла, Герда је утрчала у Кајев загрљај. Кај и Герда су саставили реч. Реч од леда је била вечност. Кај више није био блед у лицу. Отрчали су кући, срећни јер су знали да ће проводити своје време заједно

Ово је, моја омиљенија бајка од Ханса Кристијана Андерсена. Пуна описа, која ми је стварала слику у глави, у свим тренуцима. Посебно када је Кај гледао пахуљице и видео

Снежну краљицу. Ове зиме, није било снега па ми је и ова бајка лепо дошла да, бар снег замислим. Замислила сам га а могла сам и да га осетим. Осећала сам се као да сам била у тој бајци, посматрала сам Кајеве и Гердине поступке. Највише сам се пронашла у улози Герде. Није ми се свидело што је била брзоплета, али то би урадио било ко други на њеном месту, у тој ситуацији. Бајка је одлична, посебно за децу. Деци буди машту и знатижељност. Препоручујем их и старијима од себе, а највише мојим вршњацима. Могли бих да прочитају и старији који су у пензији. Врло је опуштајућа књига, једва сам желела да сазнам шта ће се десити са Гердом и Кајем. Није битан узраст који ово може да чита. Лепо је да се опустимо у удобној фотељи и уживамо у некој занимљивој бајци, као што је ова. Ретке су овакве бајке у којима се пробуде сва могућа осећања и писац Вам дочара слику у глави. Највише ми се свидео опис Снежне краљице и нежност Герде према Кају. Уопште ми се није свидео ђаво, који је направио огледало од стакла и мржње. Али то су бајке, у којима имамо и позитивце и негативце. Да није било ђавола Кај никад не би научио лекцију, да не везује своје саонице за туђе, непознате. Када их неби везао, ништа од овога се не би десило.

Име ученице: Милица Божовић

Одељење: 6/6

Школа „Деспот Стефан Лазаревић“, Београд

Ментор. Драгана Вељковић